

Už jste někdy slyšeli o hanáckém evangeliu? Pokud ne, tak zde je: „Každé údolí ať je zasypáno, každá hora a každý pahorek srovnán; kde je co křivého, ať je narovnáno, cesty hrbolaté ať se uhladí!“ Proč hanácké evangelium? Protože se mluví o zasypání dolin a srovnání kopců a Haná je od Prostějova přes Olomouc až k Přerovu jako rovné úrodné pole, kde nejvyšší kopeček je krtičinec.

Vraťme se ale k slovům dnešního evangelního textu. Je v něm zakódováno to, co dnes nejvíce trápí lidi Církve od nejstarších babiček, přes farní rady, otce arcibiskupa až k papeži Františkovi. Co to je? Je nás jaksí v kostelích nezadržitelně čím dál méně. A všichni se ptají, co s tím? Jak dostat děti a vnoučata do kostela, jak oslovit dnešní lidi?

Babičky se snaží vodit vnoučata a rodiny do kostela alespoň na mši za rodinu, kolik přemlouvání je to stojí, aby je vzali do kostela alespoň na svátky. Někteří kněží se snaží pozvat různé skupiny lidí, jako jsou hasiči, myslivci či motorkáři, že se za ně dá na mši. Jiní sportovněji ladění kněží jsou zapsáni do místních fotbalových klubů a hrají za ně. Pokusů dost, ale výsledky v podstatě žádné, kromě toho, že se jedni, nebo druzí ukážou buď v kostele, nebo na hřišti.

Do toho přichází snahy, aby farní rady vytvořily plány, jak oslovit okrajové skupiny farností nebo se ve farnostech vytvořili debatní spolky a zaznamenávali výsledky svých debat pro příští celocírkevní synod. Jako lidé, kteří jsme, ještě tedy dost z nás, žili před rokem 1989, známe různé stranické buňky, pouliční stranické výbory, hodnocení nástěnek a plánování pětiletěk. Možná v politice státem plánovaného hospodářství něco z toho šlo, ale v demokratické a svobodně smýšlející společnosti to jsou věci jaksí překonané. Nechci se zde pouštět do kritiky církevních představených, věřím, že nic takového nezamýšlí, ale trochu to tak může být chápáno a pochopitelně odmítáno.

V Božím slově najdeme princip jak hlásat evangelium, jak přivádět lidi, třeba své děti ke Kristu. Papež František s prorockou odvahou otevřel synodální cestu pro celou církev. Nemá jít o nějaké schůze a diskuze. Má jít na prvním místě o naslouchání Bohu a uvádění toho do života. Sám říká, že není třeba psát další knihy a církevní dokumenty, ale je třeba podniknout cestu společného naslouchání. Čemu? Božím slovu. Rozpoznat v myšlenkách, nápadech, otázkách Boží slovo.

Dnešním textem evangelia přímo ukazuje ty principy, jak přispět k tomu, aby se člověk setkal s Bohem, nebo aby setkání s Bohem připravil druhým. Jan Křtitel cituje proroka Izaiáše, který řekl: „Každý člověk uzří Boží spásu“ (Jan 3,6). Tedy Boží slovo říká, že každý člověk uzří Boží spásu! To je nadějně! Boží slovo přece nemůže lhát! Zde je základní východisko. Každý uzří

Boží spásu. Aby se to však mohlo stát i skrze nás, je zde jedna podmínka: „Připravte cestu Pánu, vyrovnajte mu stezky! Každé údolí ať je zasypáno, každá hora a každý pahorek srovnán; kde je co křivého, ať je narovnáno, cesty hrbolaté ať se uhladí!“ (Jan 3,4-5).

Jak Pánu připravit cestu, aby moje děti a vnoučata, lidé kolem, uviděli Boží spásu? Co je to „zasypání údolí, srovnání hory a pahorků, narovnáání cest a vyhlazení hrbolů na nich?

Snad to mohou být hlubiny lidského zoufalství a nejrůznějších temnot, hory lidské pýchy, křivolakost bloudění bez Boha a hrubost může být opomíjení toho, že Bůh je láska.

„Každé údolí ať je zasypáno“: každý z nás má své temnoty, hlubiny odkud pramení smutek, podrážděnost, zranění, hořkost. Každý z nás má své opakující se slabosti, odkud vychází hříchy. Jak tyto hlubiny zasypat? Pozvat do nich Boha! Nevyprávět o svých hlubinách a negativních myšlenkách, pocitech druhým, nečekat, že druzí nám tyto hlubiny zahladí, ale vyprávět o nich Bohu. Pozvat ho právě do všech těchto temnot. Žádat od něho, aby zde byl především On sám přítomen a naplnil tyto hlubinné temnoty svým světlem. To je první krok k tomu, aby druzí skrze nás mohli zahlédnout Boží spásu.

Druhým krokem je „srovnat každou horu a pahorek.“ Když vystoupíme na horu, či kopec, shlížíme na svět z výšky. Každé shlížení na svět nebo na druhé z vysoka je znamením pýchy. Každý je nějak pyšný, ale vlastností pýchy je to, že my ji u sebe nevidíme. Jsme vůči své pýše slepí. Pýcha pak má mnoho podob. Jak srovnat hory své pýchy? Nechat si s pokorou srazit onen kohoutí hřebínek pýchy. To když nám druzí sem tam něco vytýkají a když se to i opakuje od vícero lidí a snáší se to na naši hlavu, většinou na tom něco bude. To je ta oblast, která potřebuje srazit hřebínek. Člověk by měl před Bohem poděkovat, když se nějaká ta kritika objeví. To je druhý krok k tomu, aby druzí mohli zahlédnout Boží spásu.

„Co je křivého, ať je narovnáno.“ Jdeme po různých cestách během života. Ježíš mluvil o dvou základních cestách: „Vejděte těsnou branou. Neboť prostorná je brána a široká cesta, která vede k záhubě, a mnoho je těch, kdo tamtudy vcházejí. Jak těsná je brána a úzká cesta, která vede k životu, a málo je těch, kdo ji najdou! (Mt 7,13-14). Jdeme cestou úzkou a strmou, nebo širokou a pohodlnou, po níž jde většina? Sám Ježíš nás učí, že on je tou cestou: „Já jsem cesta, pravda a život“. Jak po této cestě jít a nekličkovat jednou za tím, podruhé za oním? Jak jít stále za Ježíšem? Naslouchat jeho hlasu! Kde? V modlitbě. Jak? Tím, že se ztiším a dám Pánu prostor, aby promluvil. Modlitba to nemá být neustálé drncení nějakých textů, ale také ztišení. Jak slyšet to, co mluví Bůh a jak nenaslouchat nějakým svým halucinacím? Denně si udělat důstojný čas na modlitbu a denně si otevřít Boží slovo - nejlépe evangelia. Číst je pozorně, a když v tichu zazáří nějaké slovo nebo věta před mýma očima, to jsou většinou věci, které právě prožívám a do nichž chce vstoupit Pán. Jak Křtitel žil v poušti a slyšeli jsme, že právě tam zaslechl Boží slovo. Na poušti, nebo jakékoli pustině bývá ticho. Řekli bychom, že v tichu člověk může Bohu nejlépe naslouchat a je to pravda. Ale zkuste si být v tichu nějakou dobu, pokud jste zvyklí na hluk. Když člověk vstoupí do ticha, a třeba v tichu pracuje na zahradě nebo v garáži, najednou je ticho pryč a přicházejí různé myšlenky, nápady, vynořují se různé emoce, často i ty negativní. Někteří lidé, právě toto nemohou snést a tak si při práci pouští rádio, stále častěji vidíme zvláště mladé lidi na ulici se sluchátky na uších. Jan však v tichu uslyšel Boží slovo. Od svého mládí žil na poušti, tedy v tichu, a musel si vypěstovat rozlišovací schopnost, aby přes všechno, co ho

na poušti muselo napadat, uslyšel promlouvat Boha. Když rozpoznal, co po něm Bůh chce, a to až ve svých třiceti, vyšel s tím k lidem a Boží slovo dalo celé zástupy do pohybu. Ač žil a křtil u řeky Jordán, přicházeli k němu lidé z velkých vzdáleností. A toto je další krok k tomu, aby druzí lidé, mé děti a vnoučata, i skrze mě, mohli uvidět Boží spásu.

Posledním krokem po vyplnění hlubin Boží přítomností, po sražení hřebínku či hory naší pýchy a po pozorném naslouchání Božímu slovu je „*uhlazit hrbolaté cesty.*“ Těmi kořeny nadzdvihávajícími cestu, nebo výmoly, přes které druzí klopýtají, jsou naše neotesanosti, nelaskavosti, prudkosti, nebo naopak zbabělosti cokoli říci. Drobné věci, charakterové chyby, na kterých musíme každý pracovat.

Tím vším připravujeme Pánu cestu. Jde nám přece o to, aby naše nevěřící děti a vnoučata uviděly spásu? Nebo je chceme jen dostat do kostela, vtěsnat do forem zbožnosti, kterým nerozumějí a která se jim přičí? Prosím, nevodme nikoho do kostela! Vedme je k živému Kristu. To je rozdíl. Až ho poznají, mohou přijít i sem, a bude to pro ně balzámem a pochopením. Bez Krista však sem budou přicházet, že si to přeje babička nebo mamka a vše, co se zde děje, bude pro ně neznámým, cizím a často i na překážku. Vždyť ani nevědí, jak se zde chovat, co zde dělat a cítí se většinou trapně.

Boží slovo nás tedy vede k poměrně náročné činnosti ducha. Když se však do ní pustíme, druzí zahlédnou Boží spásu. Dopřejme jim, ať jejich advent - uvidět Boha i skrze nás - netrvá příliš dlouho. A ticha se nebojme, ticho denně vyhledávejme, ne však prázdnotu, ale ticho, do něhož může vstoupit Boží slovo. Když se ho naučíme rozlišovat v tichu, potom i v tom největším hluku můžeme slovo Boží zaslechnout také.